

Hồi Thứ Mười Một

KIM TIỂU SƠN BẢO TIÊU ĐI THƯỢNG XUYÊN

Lời nói của chàng vừa thốt ra, khiến không ít bọn đái vàng lắc đầu. Có người lên tiếng nói:

– Tại sao có thể như vậy?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Như thế mới khiến người ta kinh ngạc. Vì việc không thể lại xảy ra, cái gì gọi là việc không thể, vì sự tình xảy ra ngoài ý niệm của người ta. Nhưng sự thật cuối cùng vẫn là sự thật. Ngay cả ông trời cũng không phủ nhận được sự thật.

Đồng ngũ gia bỗng hỏi tiếp:

– Thế đôi phu thê ác độc đó ra sao?

Lúc này Kim Tiểu Sơn mới đem việc bảo tiêu cho nữ nhân đó, giữa đường xảy ra biến cố, tường tận kể qua một lượt.

Dương nhiên chàng cũng đem việc tao ngộ của Thủy đại thúc ở phủ Thượng Xuyên, kể với người của bọn Đồng ngũ gia.

Bọn Đồng ngũ gia vừa nghe đều lên tiếng mắng đôi phu thê Tiểu Ngọc thậm tệ. Họ cũng nghĩ đến cái cân mà họ đã đem theo để cân cát vàng có vấn đề.

Đồng ngũ gia nhiệt tình nắm tay Kim Tiểu Sơn nói:

– Kim huynh đệ, những người đái vàng gian khổ bọn ta đều cảm ơn Kim Ký tiêu cục của quý vị.

Lại nghe có người hỏi:

– Vậy thì cát vàng và ngân phiếu đâu?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Cát vàng và ngân phiếu đều áp tải hết đến nha phủ Thượng Xuyên, chờ các vị đến nhận lãnh. Còn đôi phu thê hung thủ đó, cũng chờ các vị đến kiện tụng.

Vừa nghe cát vàng, ngân phiếu đã có tung tích, hung thủ cũng bị nhốt tại đại lao phủ Thượng Xuyên, ai nấy đều vui mừng hoan hỉ.

Kim Tiểu Sơn lúc này mới đứng lên nói:

– Quý vị còn nhiều việc phải làm. Ta cũng phải trở về săn sóc đại thúc đây.

Ngăn Kim Tiểu Sơn lại, Đồng ngũ gia nói:

– Kim huynh đệ, chờ một chút!

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Có gì chỉ giáo?

Đồng ngũ gia hỏi:

– Vừa rồi huynh đệ đường như nói ở thôn Quá Sơn Lãnh có thổ phỉ xuất hiện?

Kim Tiểu Sơn gật đầu đáp:

– Đó là do người ở Quá Sơn Lãnh nói bọn họ bị cướp nhiều lương thực. Việc này tuyệt đối không phải giả.

Đồng ngũ gia lại nói:

– Thế thì Kim Ký tiêu cục còn bảo tiêu không?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên nói:

– Tại sao Đồng Ngũ gia lại hỏi câu này? Bảng hiệu Kim Ký tiêu cục còn chưa hạ xuống, đương nhiên phải làm ăn rồi!

Mỉm cười, Đồng ngũ gia lập tức nói với bọn người đãi vàng:

– Những ngày gần đây, chúng ta đãi được một số cát vàng, lại thêm một số cát vàng ở nha phủ Thượng Xuyên. Số lượng không ít, bất luận chúng ta đến Thượng Xuyên lãnh vàng trở về hay mua vàng ở phủ Thượng Xuyên. Chuyến đi này phải chú ý đến việc an toàn, ta muốn mời Kim Ký tiêu cục bảo tiêu lần này cho bọn ta. Mọi người thấy thế nào?

Không ngờ Tiền chương quỳ cũng nói:

– Nếu do Kim Ký tiêu cục bảo tiêu thì bất tất phải đi đến mấy mươi người, chỉ cần hai ba người cũng đủ rồi. Những người còn lại cứ bình thường ở lại đãi vàng ở Kim Sa hà. Tính ra còn lợi hơn nhiều.

Bọn đãi vàng tập hợp lạo thảo luận, rồi đề cử Đồng ngũ gia toàn quyền xử lý.

Thế là Đồng ngũ gia nói với Kim Tiểu Sơn:

– Kim huynh đệ! Ở đây ta mang theo hai huynh đệ, tổng cộng ba người, mời Kim Ký tiêu cục quý vị lao khổ một chuyến. Một chuyến đi về, huynh đệ ra giá bao nhiêu?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe liền cười nói:

– Việc này ta phải hỏi lại đại thúc một tiếng!

Đồng ngũ gia gật đầu nói:

– Huynh đệ trở về nói với đại thúc. Bọn ta cũng lo vận chuyển cát vàng đến Tiền gia tửu điểm.

Kim Tiểu Sơn bước ra tửu điểm, Tiền Phụng đã đi đến bên cạnh, mỉm cười nói:

– Không gờ tiêu cục của quý vị làm ăn phát tài.

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu lại, mỉm cười nói:

– Nàng ganh tị phải không?

Trề môi, Tiền Phụng nói:

– Ta tại sao phải ganh tị? Hơn nữa cả năm quanh quẩn trong nhà, núi hoang rừng lạnh, còn phải lo những ngày liều mạng với bọn thổ phỉ, cường đạo, thì có gì phải ganh tị chứ?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Chỉ đùa thôi. Ta đi bảo tiêu cũng vừa gian khổ vừa thê thảm lắm!

Tiền Phụng trề môi nói:

– Quỷ mới tin!

– Không tin nàng cứ đi theo ta một chuyến thì biết!

Tiền Phụng không ngừng chớp chớp đôi mắt bồ câu nhìn theo Kim Tiểu Sơn. Vừa đi vừa cười, trong lòng quả thật mơ ước một ngày cùng đi với Kim Tiểu Sơn một đường.

Kim Tiểu Sơn đi vào trong nhà tranh còn chưa mở miệng, Thủy Hành Vân đã đem toa thuốc, mà Biển Hòa ở thôn Quá Lạnh Sơn tặng cho lão, nói với Kim Tiểu Sơn rằng:

– Thuận tiện đến phủ Thượng Xuyên bốc thuốc cho đại thúc. Đường đi không dễ dàng nên hút nhiều mấy thang.

Kim Tiểu Sơn vội nói:

– Đồng ngũ gia muốn chúng ta bảo tiêu cho họ một chuyến. Tiểu tử đến thỉnh ý đại thúc, nếu đại thúc cảm thấy gian khổ, chúng ta cự tuyệt cũng được.

Thủy Hành Vân nói:

– Không thể cự tuyệt. Hơn nữa vừa qua hai ngày chúng ta đã đi phủ Thượng Xuyên, ta thấy thủ đoạn của mi đối với phu thê Âu Dương Lượng, cảm thấy mi có thể hành động đơn độc được rồi. Cho nên chuyến đi này lên phủ Thượng Xuyên, ta không đi.

Kim Tiểu Sơn vui mừng hỏi lại:

– Đại thúc, thế thì chi phí bảo tiêu lấy bao nhiêu?

Thủy Hành Vân liền nói:

– Trừ ăn ở ra, đi về mỗi chuyến lấy một lượng.

Kim Tiểu Sơn quả quá ngạc nhiên. Trong lòng chàng tuy không hiểu được tại sao Thủy đại thúc chỉ lấy tổng cộng hai lượng. Nhưng chàng đã quen tính phúc tùng, đương nhiên không hỏi nhiều, lập tức trở về tửu điểm Tiền gia.

Đồng ngũ gia đang ngồi thưởng lượng trong tửu điểm Tiền gia, thấy Kim Tiểu Sơn bước vào vội vã đứng dậy hỏi:

– Đại thúc huynh đệ nói thế nào?

Kim Tiểu Sơn chậm rãi ngồi xuống nói:

– Đại thúc ta nghe nói các vị mời thúc điệt ta bảo tiêu, liền lập tức vui vẻ đồng ý. Các vị muốn lên đường lúc nào cũng được!

Đồng ngũ gia gật đầu nói:

– Thế thì tốt quá! Vậy phí bảo tiêu là bao nhiêu?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ăn uống các vị đài thọ, chi phí bảo tiêu đi về hết thả hai lượng.

Đồng ngũ gia ngăn người, Tiền chưởng quầy kêu lên:

– Chỉ hai lượng bạc thôi sao?

Kim Tiểu Sơn lãnh đạm nói:

– Không sai! Đủ hai lượng bạc, nhiều một đồng không lấy, thiếu một đồng không làm!

Đồng ngũ gia nói:

– Được! Huynh đệ bọn ta nhận ân tình này của quý vị, hai lượng bạc trao ngay bây giờ. Sáng sớm ngày mai lên đường.

Kim Tiểu Sơn nhận hai lượng bạc rồi nói với Tiền chưởng quầy:

– Ta ra đi mấy hôm, mỗi ngày lão hầu hạ cho đại thúc ta một con gà mái mập tuyệt đối không được thiếu sót. Phải chu đáo săn sóc đại thúc và Thủy đệ của ta!

Tiền chưởng quầy nói:

– Huynh đệ yên tâm. Ta cho người mua toàn bộ gà nuôi ở thôn Lão Kim Khoáng này.

Tiền Phụng cười nói:

– Thật kỳ lạ! Mỗi ngày ăn hai con gà mái hầm, mà thân thể vẫn da bọc xương!

o O o

Tiếng gà gọi gáy sáng vang lên. Trên đỉnh Ngũ Lão phong khi mặt trời vừa ló dạng, một vài tia nắng đầu tiên từ thôn Lão Kim Khoáng tỏa ra khắp vùng.

Đồng ngũ gia vác một bao tải da xem ra rất nặng nề, bên trong toàn là cát vàng. Đi sát sau lưng Đồng ngũ gia là hai người cháu của ông. Một tên là Đồng Bắc Đầu, một tên là Đồng Đa Niên, hai người này thân thể rắn chắc không kém gì Kim Tiểu Sơn. Người lớn hai mươi chín tuổi, lưng giắt một cây đại đao. Những tua vải trên cán đao phất phơ trong gió. Bộ tướng như ra sa trường chiến đấu.

Vượt ra khỏi ngọn núi coi như ra khỏi địa giới dải vàng Kim Sa hà.

Bốn người đi càng nhanh, quá trưa đã đến thôn Quá Sơn Lạnh.

Kim Tiểu Sơn đặc biệt đi vào trong thôn, chàng trước tiên đến nhà Biển Hòa.

Vì chàng nhớ một câu nói của Biển Hòa, đại thúc chàng mang căn bệnh “quý thường”. Hiện giờ đại thúc không ở đây. Chàng có thể hỏi Biển Hòa cái gì gọi là “Bệnh quý thường”. Nếu có thể trị được tại sao mình không thừa lúc đến Thượng Xuyên phủ lần này, hốt thuốc về cho đại thúc chứ.

Trong nhà của Biển Hòa, Kim Tiểu Sơn giới thiệu ba người của Đồng ngũ gia rồi mới hỏi rằng:

– Lần trước quý thôn gặp bọn thổ phỉ, hai ngày nay chúng có đến không?

Biển Hòa lắc đầu cười nói:

– Đến giờ vẫn chưa thấy. Nhưng chúng đã vét hết lương thực đi rồi. Thôn Quá Sơn Lân này lại không nhà nào có tiền. Bọn chúng đến đây để làm gì nữa?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đi thẳng phía trước là Ngũ Lão Phong, ngoài ra còn có Báo Tử nhai, không biết đám thổ phỉ này có lập hang ổ ở hai nơi đó để gây sóng gió hay không?

Biển Hòa nói:

– Khách đãi vàng ở Kim Sà hà giống như một miếng mồi ngon. Lang sói hổ báo đều không chịu buông tha. Đi trên đường đều phải cẩn thận mới được!

Kim Tiểu Sa ôm quyền nói:

– Đa tạ tiền bối nhắc nhở. Nhưng...

Biển Hòa vuốt râu, nhìn Kim Tiểu Sơn đang nhú mày. Nhưng Kim Tiểu Sơn ngập ngừng hồi lâu, mới hỏi:

– Tiểu tử có một việc không rõ, thỉnh Biển đại thúc chỉ giáo.

Biển Hòa cười nói:

– Xin cứ hỏi, còn chỉ giáo lão phu không dám.

Kim Tiểu Sơn nhìn Đồng ngũ gia đang uống trà bên cạnh, rồi chàng mới thì thầm hỏi:

– Lần trước nghe Biển đại thúc nói Thủy đại thúc của tiểu diệt có bệnh quý thường gì đó. Loại bệnh này nặng không? Nếu nặng, chuyến đi này đến phủ Thượng Xuyên tiểu diệt sẽ mua thuốc về cho Thủy đại thúc.

Đồng ngũ gia sau khi ngạc nhiên, đột nhiên vang lên tiếng cười ha hả, lão bật cười, cơ hồ ngụm trà trong miệng phun vọt ra ngoài.

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Phải chăng tiểu tử hỏi sai rồi?

Biển Hòa lúc này mới mỉm cười nói:

– Bệnh quý thường đúng là bệnh, nhưng không cần uống thuốc gì. Còn tại sao kêu là bệnh quý thường, tiểu huynh đệ không cần biết làm gì. Có một ngày cơ thể của Thủy đại thúc huynh đệ lành mạnh rồi, lão phu sẽ có thể tự trị liệu được cho

lão.

Kim Tiểu Sơn cảm thấy Biển Hòa càng nói càng thần mật, khiến cho chàng cảm thấy cao thâm khó đoán. Nhưng Kim Tiểu Sơn thấy Đồng ngũ gia cười lớn, trong lòng chàng đã có sự quyết định. Thoáng suy nghĩ, chàng thi lễ với Biển Hòa, nói:

– Chỉ cần lần này tiểu tử mua thuốc ở phủ Thượng Xuyên về, đại thúc của tiểu tử quả lành bệnh. Đến lúc đó xin thỉnh Biển đại thúc hết lòng cứu chữa cho Thủy đại thúc!

Biển Hòa cười nói:

– Nhất định, nhất định!

Thế là Kim Tiểu Sơn dẫn bọn Đồng ngũ gia bốn người đứng dậy cáo từ, lập tức đi về phía đông.

Trên sơn đạo, Kim Tiểu Sơn chỉ vào ngọn núi cao phía xa nói:

– Trước đây không lâu, gã Bộ Niên Cao, thủ lĩnh thổ phỉ ở Ngũ Lão phong, dẫn ba bốn mươi người ẩn nấp sau lưng ngọn đồi thứ ba. Lúc đó, bị ta và đại thúc hợp sức dẹp tan.

Đồng ngũ gia vừa đi vừa nói:

– Ta đã nghe huynh đệ nói qua. Lúc đó ả Phương Tiểu Ngọc giữa đường thi kế, muốn hại chết huynh đệ và Thủy đại thúc nơi đó.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Kỳ thực, mới lúc đầu ả họ Trương không có ý hại ta, vì ả muốn phản bội người chồng đã bị phế nhân. ả muốn ta bỏ rời Thủy đại thúc mà cùng ả cao bay xa chạy.

Đồng ngũ gia nói:

– Tâm địa ác độc, lẽ ra ả phải nhìn thấy tình cảm của huynh đệ đối với Thủy đại thúc, đâu dễ gì chịu sự sai khiến của ả.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ta không thể làm kẻ vong tình bội nghĩa!

Đồng Đại Niên đi phía sau nói:

– Ngũ thúc, đêm nay e rằng không vượt qua được Ngũ Lão phong. Trời sắp tối rồi!

Đồng ngũ gia nói:

– Hiện giờ bọn ta được người bảo hộ lên đường. Theo quy củ của bảo tiêu trên đường đi phải nghe lời Kim huynh đệ. Hắn nói đêm nay nghỉ ở đâu chúng ta nghỉ ở đó.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Từ thôn Lão Kim Khoáng đến phủ Thượng Xuyên đường núi ước hơn hai trăm dặm. Chỉ có năm mươi dặm là đất bằng. Đêm nay không vượt qua được Ngũ Lão phong, cũng không quan hệ gì. Dù sao bọn thổ phỉ của Ngũ Lão phong vừa bị quét sạch không được mấy ngày đâu thể lại có nữa.

Bốn người bàn luận trên đường khi mặt trời vừa lặn về tây. Kim Tiểu Sơn lại nhìn thấy miếu Sơn Thần đó. Bất giác cười nói:

– Hôm trước bọn ta đã nghỉ qua đêm ở miếu Sơn Thần này.

Đồng ngũ gia nhìn bầu trời, rồi nói:

– Hôm nay chúng ta cũng đi được bảy tám mươi dặm rồi. Sao không nghỉ đêm ở đây ngày mai hãy lên đường.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ngũ gia cảm thấy mệt mỏi thì chúng ta nghỉ ở đây.

Thoáng chốc, bốn người đã đi vào trong miếu Sơn Thần đó. Đồng ngũ gia buông bao vải trước lưng xuống, rồi mới nhìn chung quanh nói với ba người:

– Miếu Sơn Thần này không có cửa, ngủ đêm phải cẩn thận mới được.

Đồng Bắc Đầu lấy ra một số thức ăn, chia cho mọi người. Sau đó chỉ về phía xa nói:

– Trên một trăm dặm ở phía trước, phía sau của Ngũ Lão phong đều là rừng rậm nguyên thủy. Nhớ lần trước bọn ta hơn bảy mươi người, ai nấy đều cầm đao côn giống như ra chiến trường mới có thể bình an vượt ra được Ngũ Lão phong.

Đồng ngũ gia thở dài nói:

– Lần đó còn do Kim Nguyên ca thống lãnh. Không ngờ, lão lại bị đôi phu thê gian ác đó hại chết.

Đồng Đại Niên mắng lớn:

– Tổ bà nó! Nếu nó không phải bị nhốt ở nha phủ Thượng Xuyên, thì xem Đồng Đại Niên ta chìm chúng như chuột lột từ dưới sông bò lên.

Kim Tiểu Sơn vừa ăn vừa nhìn bầu trời hãy còn sớm. Lúc này mới kéo cánh tay Đồng ngũ gia cười nói:

– Ngũ gia, ta có một việc không rõ, có thể quá bộ ra ngoài một bước hãy nói được không?

Đồng ngũ gia trước tiên ngạc nhiên, rồi mỉm cười hỏi lại:

– Không thể nói ở đây sao?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Khó mở miệng!

Đồng Ngũ gia gật đầu theo Kim Tiểu Sơn ra khỏi miếu Sơn Thần. Đồng Bắc Đầu và Đồng Đại Niên tự biết họ không nên đi theo.

Kim Tiểu Sơn đứng dưới một gốc cây to, cất giọng hỏi:

– Đồng ngũ gia, ngũ gia nói cho tiểu tử biết cái gì gọi là bệnh quý thường chứ!

Ngửa mặt lên trời cười ha hả, Đồng ngũ gia đưa tay quạt nước mắt do cười quá đà bật ra. Lão nói:

– Kim huynh đệ! Kim huynh đệ muốn hỏi đến cùng phải không?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ngày nay tiểu tử lãnh giáo với Ngũ gia, ngày sau nhất định sẽ báo đáp.

Đồng ngũ gia hỏi:

– Năm nay huynh đệ bao nhiêu tuổi?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đã hai mươi bảy!

Đồng ngũ gia cười hỏi:

– Đã kết hôn rồi?

Kim Tiểu Sơn đột nhiên trong lòng đau đớn, chớp chớp đôi mắt, thần sắc buồn bã nói:

– Tiểu tử đã kết hôn rồi, có một con trai. Nhưng họ đã bị thủ lĩnh thổ phỉ tên là Trương Diệu sát hại dưới chân Bắc Đẩu phong. Họ còn đốt trụi căn nhà do tiểu tử cất lên.

Đồng ngũ gia nhíu mày hỏi:

– Huynh đệ nói người hại chết thê tử của huynh đệ, hấn tên gì?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Hấn tên Trương Diệu.

Đồng ngũ gia kinh hoàng hỏi:

– Phải chăng ngoại hiệu là Tọa Sơn Hổ?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Không sai! Chính là người này.

Đồng ngũ gia đột nhiên thay đổi đề tài, hỏi:

– Vừa rồi Kim huynh đệ hỏi về bệnh quý thường phải không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu đáp:

– Ngũ gia chỉ giáo!

Đồng ngũ gia nói:

– Cái gọi là bệnh quý thường, thực tế chỉ là một điển tích. Tương truyền xưa kia có một người tên Trần Quý Thường, nhà ở Vĩnh Tuy. Khi còn trẻ cũng là một

vị hào kiệt võ lâm. Người này thích đọc sách ngâm thơ, coi như là một nhân vật văn võ song toàn nên nổi tiếng khắp nơi. Nhưng Trần Quý Thường lấy vợ là Liễu thị ở Hà Đông. Liễu thị tính tình rất hung hãn, mà còn ưa đổ ky. Mỗi lần Trần Quý Thường giao du với bạn bè, Liễu thị đều truy hỏi đến cùng. Đặc biệt là lúc Trần Quý Thường bước chân vào lầu xanh thì họ Liễu găm lên như sư tử rống. Mỗi lần gặp phải chuyện này Trần Quý Thường đều ngoan ngoãn theo Liễu thị trở về. Lâu ngày mọi người đem bệnh sợ vợ nói thành bệnh quý thường.

Lão dừng lại một chút, lại nói tiếp:

– Có thể xem ra căn bệnh sợ vợ của đại thúc đệ, đủ biết lão nhân họ Biển đó y thuật quả rất cao minh.

Kim Tiểu Sơn lẩm bẩm nói:

– Thì ra là việc như vậy. Loại bệnh này không thể dùng thuốc để trị.

Nhưng đêm nay, Kim Tiểu Sơn suy nghĩ rất nhiều. Chàng đến giờ vẫn chưa biết nhà Thủy đại thúc ở đâu. Nếu Thủy đại thúc nhận mình mắc bệnh quý thường, thì Thủy đại nương là ai? Bà hiện giờ ở đâu?

Kim Tiểu Sơn lại nghĩ đến Thủy Nhị, sẽ có một ngày chàng tìm cách hỏi Thủy Nhị căn gốc của Thủy đại thúc.

Một đêm đã nhanh chóng trôi qua, Kim Tiểu Sơn đã thôi thúc mọi người lên đường. Vì hôm nay muốn qua Ngũ Lão phong, không chừng có thể có thổ phỉ xuất hiện.

Đi trên sơn đạo, Kim Tiểu Sơn nói với mọi người:

– Hôm nay chúng ta phải đi qua núi hiểm rừng hoang, trên đường bình an không có việc gì là tốt rồi. Một mai có xảy ra biến cố mọi người hãy đứng yên tại chỗ, không được hành động xông pha hiểm trận, cứ để mặc ta!

Đồng ngũ gia nói:

– Tất cả đều nhờ vào một mình Kim huynh đệ.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Lấy tiền tài của người đương nhiên phải diệt nạn cho người. Đó là việc xưa nay trong trời đất.

Đồng ngũ gia cười ngượng ngừng nói:

– Hai lượng bạc đó không đủ nhét kẽ răng.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc ta nói không sai, dựa vào Diêm Vương thoa, lên đường bảo tiêu ra giá một ngàn lượng bạc cũng không phải là nhiều. Có việc nên làm có việc không nên làm. Mục đích khai môn Kim Ký tiêu cục của bọn ta không phải là vì tiền bạc. Các vị lại là người đãi vàng, rời bỏ thế nhĩ, phụ mẫu đến Kim Sa hà này chịu nắng chịu mưa nên tính hai lượng bạc coi như cũng nhiều rồi!

Đồng ngũ gia đem lòng kính phục nói:

– Đồng ngũ gia ta cảm thấy xấu hổ, suýt chút nữa tạo ra sai lầm lớn lao, đem người tốt coi thành kẻ ác.

Kim Tiểu Sơn ưỡn ngực đi lên mỉm cười nói:

– Ta không trách các vị, ai ở trong hoàn cảnh đó đều dẫn đến hôn muội đầu óc.

Trời thu mát mẻ, gió thu mênh mang. Trên sơn đạo dốc đứng cheo leo, bốn người đang cất bước.

Kim Tiểu Sơn còn nhớ lại việc đêm đó ở giữa Ngũ Lão phong đã đấu với phu thê Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc.

Không ngờ lúc này chợt nghe vang lên thanh âm côn bổng chạm nhau canh cách, khiến cho bốn bốn người Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên,

Kim Tiểu Sơn vội nói:

– Đừng kinh hoảng, đã có ta đối phó bọn chúng.

Rồi lại nghe thanh âm ồn ào vang lên:

– Hãy đứng lại.

Kim Tiểu Sơn nhìn chung quanh phác giác nơi này chính là khúc quanh đi về Ngũ Lão phong.

Lúc này trên sơn đạo bay xuống mười mấy hai mươi người, chúng từ bốn phía vây chặt lại.

Đồng ngũ gia lên tiếng bảo Đồng Đại Niên và Đồng Bắc Đẩu rút đao chuẩn bị xung trận.

Từ trên sơn đạo xông đến một đại hán miệng rộng, tay hấn đang cầm một thanh quỹ đầu đao. Hấn chính là đại tướng Can Cấu Vu thủ hạ của Hắc lão hổ Mã Bộ Cao dưới chân Báo Tử nhai.

Can Cấu Vu vừa nhìn thấy Kim Tiểu Sơn bất giác hấn run rẩy.

Kim Tiểu Sơn hai tay chống ngang hông nói:

– Thời gian đi quá nhanh, thế giới cũng biến thành nhỏ, đến ngày chúng ta lại gặp nhau.

Can Cấu Vu ưỡn ngực chỉ vào Kim Tiểu Sơn nói:

– Lão già ốm yếu lần trước đi với mi đâu?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Không đến!

Can Cấu Vu hơi yên tâm, vì hấn biết Thủy Hành Vân là một nhân vật lợi hại che dấu thân phận không dễ lộ ra. Từ động tác giết người cao siêu đó, thì ngay cả ông tổ cường đạo thổ phỉ cũng không chạm được người lão.

Can Cấu Vu nghe nói Thủy Hành Vân không đến, hắn đã vững tâm chỉ vào Kim Tiểu Sơn nói:

– Tiểu tử mi nên nhận ra rõ trước mắt bọn ta có hai mươi người, còn mi chỉ có một tên. Có câu rằng “mãnh hổ nan địch quần hồ”. Mi tin đánh ngã hết bọn ta sao?

Cười khan một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói:

– Mi có bọn lâu la, ta có hảo binh khí. Họ Vu kia, mấy hôm trước mi dẫn người đến cướp ở thôn Quá Sơn Lãnh phải không?

Can Cấu Vu lãnh đạm nói:

– Đừng nói khó nghe như vậy, kẻ mới đến là láng giềng. Hôm đó ta chỉ dẫn các huynh đệ đến thăm hỏi. Tiểu tử mi không nghe người ta thường nói “Thỏ không ăn cỏ gần hang” sao? Huống hồ bọn ta là người có đầu óc.

Cười lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói:

– Nghe khẩu khí dường như mi đã làm thủ lĩnh rồi. Đáng vui, đáng mừng!

Can Cấu Vu cười ha hả nói:

– Có câu “anh hùng tạo thời thế, thời thế tạo anh hùng”. Từ sau khi lão tử gặp mi ở Báo Tử nhai, ở trong núi ta thống lĩnh mười mấy huynh đệ tìm ăn khắp nơi. Trước đây không lâu mới đi đến Ngũ Lão phong vốn muốn gia nhập vào với Bộ Bát gia, không ngờ bọn chúng dường như nhiễm phải bệnh ôn dịch chết hơn phân nửa. Can Cấu Vu này mới thuận tiện ngồi đỡ chỗ Bộ Bát gia. Hôm nay nhiều ít ta cũng phải thu nhập một ít để khai trương thuận lợi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Lần trước dưới chân Báo Tử nhai, sau khi ta đánh ngã Hắc lão hồ Mã Bộ Cao muốn tìm đến mi, không ngờ mi mất bèn chân dài chạy rất nhanh chớp mắt không còn tung tích. Đời người có mấy lần vượt qua được cây cầu sinh tử, mi thoát nạn được một lần lẽ ra mi phải thay tâm đổi tánh, thay đổi nghề nghiệp khác. Mi cho rằng lão Diêm Vương không thu nhận mi chăng?

“Hừ” một tiếng, Can Cấu Vu luôn miệng mắng:

– Lần trước có lão già chết tiết đó, Can Cấu Vu này lo sợ mấy phần. Ngày nay mi dẫn theo ba tên đó dù chúng hùng hổ cũng không ngăn được Can gia này.

Mấy tên đại hán đang đứng bên cạnh vung đao nói lớn:

– Tiểu tử này tuy bộ dạng hung hăng, nhưng huynh đệ ta hợp sức cũng xé xác được hắn, còn nhiều lời với hắn làm chi.

Chậm rãi Kim Tiểu Sơn di chuyển về phía trước, chàng lạnh lẽo nói:

– Can Cấu Vu, chỉ cần bọn mi đánh ngã được Kim Tiểu Sơn ta, chuyển bảo tiêu này toàn bộ thuộc về bọn mi.

Can Cấu Vu lộ vẻ ngạc nhiên cười hắc hắc nói:

– Tổ bà mi, nói đã nửa ngày rồi mà mi vẫn còn làm bảo tiêu cho bọn đã vàng

đó. Mẹ nó! Như vậy cũng tốt! Ta và mi như nước lửa không dung hợp được. Hôm nay giao tranh một trận dưới ngọn Ngũ Lão phong này để xem bản lĩnh của mi có đủ tư cách làm bảo tiêu không?

Kim Tiểu Sơn di động về phía trước, đám thổ phỉ vây chặt xung quanh, từng tên cầm đao nối tiếp nhau di động không ngừng. Kim Tiểu Sơn mắt mở trừng giận dữ, đưa tay lên thắt lưng, nhẹ nhàng rút Diêm Vương thoa ra. Tức khắc ánh hào quang trên tay chàng tỏa ra chung quanh.

Đám thổ phỉ có mấy tên đã ném qua mùi Diêm Vương thoa, chúng kinh sợ thoái lui mấy bước.

Diêm Vương thoa lại di chuyển vun vút trong tay Kim Tiểu Sơn. Ánh hào quang lấp lánh đó theo bước chân di động của chàng mà toát ra hàn khí lạnh lẽo.

Can Cấu Vu vung đao hét lớn:

– Các huynh đệ không được hoang mang. Vũ khí trên tay tên tiểu tử này chỉ là tả đạo bàng môn mà thôi.

Một người trong bọn họ cao giọng kêu lên:

– Trước tiên giải quyết ba tên kia, rồi đến hợp sức đối phó với tiểu tử này cũng không muộn.

Can Cấu Vu bèn cao giọng nói:

– Thạch lão lục mang các huynh đệ của mi vây giết chúng cho ta.

Đã thấy một hán tử trung niên, cổ quấn đuôi tóc dài, khoát tay kêu lớn:

– Huynh đệ Báo Tử nhai mau theo ta!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe thì biết ra đám thổ phỉ này, do hai nhóm tàn dư thổ phỉ kết hợp lại. Một nhóm là người của Hắc lão hổ Mã Bộ Cao, dưới chân Báo Tử nhai. Còn Can Cấu Vu là đại đầu mục, thủ hạ Mã Bộ Cao. Thì nhóm kia chắc chắn là thủ hạ của Bộ Niên Cao. Hai bên hợp lại làm mưa làm gió ở Ngũ Lão Phong này.

Lúc này chàng thấy Thạch lão lục mang sáu tên thổ phỉ tay cầm cương đao, hùng hổ bao vây nhóm ba người Đồng ngũ gia đang đứng sau lưng mình không xa. Chàng cao giọng kêu lớn:

– Lẽ ra bọn mi gặp Diêm Vương thoa của ta phải co giò mà chạy. Nào ngờ bọn mi vẫn hung hãn không sợ chết. Như thế đừng oán Kim Tiểu Sơn ta ra tay tàn độc.

Trong lúc bọn Thạch lão lục hình thành vòng vây bao vây ba người Đồng ngũ gia, thì thân chàng đã xẹt đến trước mặt bọn Ngũ lão gia.

Thạch lão lục vừa thấy nghiêng răng kêu lớn:

– Giết!

Kim Tiểu Sơn cười lạnh, Diêm Vương thoa đã bay ra như sao xẹt trong tích

tắc đã đánh ngã một tên thổ phỉ đang đứng gần nhất.

Nhưng Diêm Vương thoa trong tay Kim Tiểu Sơn vẫn không ngừng lại. Sau lưng chàng dường như mọc thêm đôi mắt.. Diêm Vương thoa đã vượt qua tay chàng, đồng thời điểm ngân quang đó đã xuyên qua trước mặt Đồng ngũ gia không đến hai tấc.

“Bựt” một tiếng, cắm trúng vào mặt tên thổ phỉ phía sau. Một tiếng kinh hãi lẫn một tiếng thê thảm vang lên. Tiếng kinh hãi là tiếng Đồng ngũ gia. Tiếng kêu thê thảm là của tên thổ phỉ lăn nhào trên mặt đất.

Diêm Vương thoa trong tay Kim Tiểu Sơn đã xuất thủ. Nó không ngừng đan chéo chung quanh thân hình chàng.

Cây đại đao của Thạch lão lục nhắm chính xác vào sợi dây xích màu bạc của Diêm Vương thoa chém thẳng đến. Đại đao của hắn vừa mới chạm vào dây xích, hắn cảm thấy có một luồng lực đạo phản hồi từ dây xích bắn ngược trở lại. Trong chớp mắt, một tiếng “Bựt”, Diêm Vương thoa đã bắn trúng vào mắt phải hắn. Máu tươi và con người đang nhuộm máu bắn vọt ra từ mắt hắn. Thân hình hắn còn chưa ngã nhào xuống, Diêm Vương thoa đã đến trước mặt của tên đứng sau lưng.

Không ngờ tên trẻ tuổi này mất lạnh lợi, thuận theo phương hướng của Diêm Vương thoa ưỡn người bật ra sau, Diêm Vương thoa lướt sát trên mặt hắn, mang theo một miếng thịt trên mặt, người này hét to một tiếng, ném đao, bùm mặt quay người bỏ chạy.

Tường thuật thì chậm, nhưng động tác của Kim Tiểu Sơn nhanh như chớp, chàng xuất thủ đánh ngã bốn tên, việc đó chỉ xảy ra trong tích tắc.

Thạch lão lục ngã nhào, nằm trong vũng máu, nhưng chưa chết hẳn. Hắn lăn lộn kêu la trong đám đá cỏ, khiến bọn thổ phỉ kinh hồn bạt vía.

Thế là đám thổ phỉ của Can Cấu Vu, lập tức nới rộng vòng vây. Vì không ai có ý xông lên trước, bọn chúng chỉ cầm đao thủ thế, hầm hừ hù dọa.

“Vù” một tiếng, Diêm Vương thoa đã bay trở về trong tay của Kim Tiểu Sơn. Nó vẫn không ngừng xoay chuyển trong tay của chàng. Chàng bình thần nói với Can Cấu Vu đang vừa kinh sợ vừa phẫn nộ:

– Muốn chiếm núi làm bá chủ một phương, phải có võ học chân tài mới được! Họ Vu kia, nếu mi muốn lấy lại thể diện lãnh đạo đám lục lâm này thì phải đứng dậy quyết chiến với Kim Tiểu Sơn ta. Nếu mi thắng, mi sẽ lập uy trước mặt bọn lâu la và lập danh trên giang hồ. Mi thấy thế nào?

Can Cấu vu đột ngột cười ha hả nói:

– Họ Kim kia, mi nói bọn lão tử trở thành nhân vật giang hồ gì? Bọn lão gia tập hợp ở rừng núi ngăn đường cướp của, đều do tình thế ép buộc, đói kém tạo thành. Từng người ai nấy đều nuốt nước mắt cay đắng vào lòng, tuy chỉ là cơm ngày ba bữa, tối ngủ một giấc, có lúc cũng không phải dễ dàng. Các huynh đệ

trước mắt đây ai không phải đem tính mạng mình treo trên đầu lao, ngọn giáo để sống qua ngày. Nếu nói là anh hùng, đây đều là anh hùng, chứ không phải một mình Can Cấu Vu ta. Muốn lập nghiệp, họ Vu này cũng không thể làm thảo khấu ở núi rừng. Họ Kim kia, mi hiểu rõ điều này chưa?

Kim Tiểu Sơn biết rõ Can Cấu Vu dùng lời nói để che đậy tội ác của hắn. Nhưng chàng vẫn không đối đáp lại. Một lát sau mới lên tiếng nói:

– Mi là hạng gian tà!

Can Cấu Vu cười khan một tiếng nói:

– Coi như mi chửi thẳng vào mặt ta. Mẹ nó! Ta cũng không thể mắc lừa tiểu tử mi!

“Hừ!” lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói:

– Nếu Kim Tiểu Sơn ta nói một câu, không phải khoác lác dọa người đám bọn mi có tin không?

Can Cấu Vu thu lại cười lạnh, cứng rắn nói:

– Tổ bà nó! Mi muốn hù dọa bọn đại gia?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Ai hù dọa người là hạng đốn mạt!

Can Cấu Vu hoành cây đao trước ngực phòng bị, nói:

– Thế thì ta lắng nghe lời nói không hù dọa của mi.

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói:

– Nếu Diêm Vương thoa trong tay của ta lần nữa xuất thủ, ta bảo đảm nhất định sẽ giữ toàn bộ các người lại.

Chàng vừa chỉ Thạch lão lục, đôi chân đau đớn co quắp giãy giụa, thoi thóp thở trên mặt đất, lại nói:

– Đương nhiên sau khi lưu giữ các người lại, tình trạng đều giống hệt như hắn.

Can Cấu Vu vừa nghe, bất giác rung mình, ý đồ cướp của giết người ban đầu biến thành làm cách nào đào tẩu cho sớm. Vì mọi người đánh cướp để sinh sống, không ai nguyện ý vì đánh cướp mà tán mạng. Thế là có người không tiến lên mà lại thoái lui mấy bước.

Diêm Vương thoa vẫn lấp lánh không ngừng chuyển động trong tay Kim Tiểu Sơn, chỉ nghe Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói:

– Các vị hãy cẩn thận!

Đột nhiên, nghe Can Cấu Vu kêu lên nói:

– Hãy khoan!

Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn đưa cao khỏi đầu. Chính là chiêu thức sắp xuất thủ của Diêm Vương thoa. Hai đầu thoa đều nhọn, khó ai dự liệu trước

thoa đó sẽ xuyên về hướng nào. Chỉ thấy vòng thoa sáng bạc đang nằm chắc trong tay Kim Tiểu Sơn. Tình hình như xuất kỳ bất ý lấy mạng người ta.

Kim Tiểu Sơn vẫn mím miệng không nói, nhưng sắc mặt lạnh băng.

Can Cấu Vu bạo gan bước lên một bước nói:

– Họ Kim kia, coi như mi lợi hại, bọn đại gia muốn thương lượng với mi, thế nào?

Kim Tiểu Sơn trầm giọng hỏi:

– Mi muốn gì?

Can Cấu Vu chỉ vào Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn nói:

– Mi có thể buông vũ khí trong tay, sau đó bình tĩnh nghe ta nói được không?

Tay đang đưa cao dần dần hạ xuống, Kim Tiểu Sơn trợn mắt nhìn Can Cấu Vu nói:

– Mi có gì hãy nói mau! Hiện giờ ta đang nóng lòng muốn lấy mạng chó của mi!

Can Cấu Vu há miệng hớp mạnh một hơi không khí rồi nói:

– Họ Kim kia, mi nên hiểu rõ, hôm nay bọn ta ngăn đường mi, nếu ta tự động rút lui, mọi người vẫn hòa khí. Mi lẽ nào còn muốn giết người?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe đã ngạc nhiên, không ngờ Can Cấu Vu là hạng “Gió chiều nào theo chiều ấy” như thế. Từ trong ánh mắt của hắn, nhìn thấy rõ hắn hy vọng mình có thể “Thuận nước đẩy thuyền”. Lòng nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn nói:

– Mi muốn thoái lui, nhưng biết khó mà lui, phải không?

Can Cấu Vu vẫn dầy mặt thẳng thắn nói:

– Có câu “Côn bồng không đánh người nhận thua”, lời thường có nói “Không đánh mà khuất phục được người là thượng sách, sau khi đánh lại khuất phục được người là trung sách, biết rõ bại vẫn đánh là đồ heo lợn”. Can Cấu Vu ta không muốn làm đồ heo lợn.

Kim Tiểu Sơn chỉ vào bốn thi thể nằm trên mặt đất, lạnh lẽo hỏi:

– Thế thì cái chết của bọn chúng.

Cười khan một tiếng, Can Cấu Vu nói:

– Vốn ta vừa thấy mi xuất hiện, ta chỉ muốn hù dọa một hồi, hy vọng bọn mi bỏ đồ vật trên người xuống. Ngàn lần không ngờ được tiểu tử mi bản lĩnh như thế. Ta nhận thua rồi!

Kim Tiểu Sơn lại nói:

– Chết bốn tên đồng bọn, mi cũng không truy cứu sao?

Can Cấu Vu đưa mắt nhìn một thi thể gần đó, miễn cưỡng nói:

– Tướng quân khó tránh khỏi chết ở trận tiền. Trong tay đã cầm đao giết

người, cũng khó tránh khỏi bị người ta giết, sống bằng máu nhuộm trên lưới đao thì kết cục này cũng là bình thường, có gì phải truy cứu!

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói:

– Mi quả là hạng người biết thức thời, Kim Tiểu Sơn ta bái phục!

Đồng ngũ gia bước đến gần Kim Tiểu Sơn, thấp giọng nói:

– Kim huynh đệ, bọn cướp đã cầu hòa, hà tất gì huynh đệ còn nấn ná. Tốt nhất chúng ta nên đi mau đi!

Chậm rãi thu Diêm Vương thoa lại, Kim Tiểu Sơn nói:

– Họ Can kia, hôm nay ta tạm tha cho mi. Nhưng mi hãy nghe cho rõ ngày nay ta và Thủy đại thúc mở Kim Ký tiêu cục ở trong thôn Lão Kim Khoáng. Về sau, con đường này ta thường qua lại. Người của mi gặp phải ta, tốt nhất nên tránh đi. Nếu không hậu quả thế nào mi cũng đã biết!

Can Cấu Vu mắng:

– Tổ bà nó, bảo tiêu cũng có quy củ. Tóm lại, mi phải có khẩu hiệu, hơn nữa mi cũng không có cấm lá cờ của Kim Ký tiêu cục lên trên. Ai biết được kẻ đến là tên nào?

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Mi biết nhiều lắm! Cũng được, chờ ta trở về, sẽ thương lượng với đại thúc, làm một lá cờ tiêu cục.

Chàng chợt thấy Can Cấu Vu chậm rãi đi đến gần. “Vụt” một tiếng Diêm Vương thoa đã lại cầm trên tay. Can Cấu Vu vội khoát tay nói:

– Tiểu tử mi đừng có hiểu lầm, ta còn có một việc muốn thương lượng.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên nói:

– Ta thấy bộ dạng gian xảo của mi, không biểu lộ gì tốt lành.

Can Cấu Vu ném cây đao trong tay xuống đất, rồi mới đến gần Kim Tiểu Sơn, xoa hai tay cười khổ nói:

– Sự tình như vậy, Can Cấu Vu ta ngồi trên ghế ở Ngũ Lão phong này, chưa được mấy ngày, đây là lần thứ nhất dẫn huynh đệ xuất hành. Không ngờ lại gặp phải các hạ, coi như ta xui rủi. Chỉ cần về sau gặp may mắn, hy vọng các hạ lưu lại chút ngân lượng, nhiều ít tùy ý, coi như cầu diêm lành, các hạ thấy thế nào?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Ta xem ra mi muốn được voi đòi tiên rồi! Muốn bạc cũng được, trước đưa hai tay ra, xem mi có què cụt gì không?

Cau Cấu Vu vừa nghe, lập tức mím miệng, đôi mắt lộ hung quang. Đồng ngũ gia vội đưa tay vào túi lấy ra nắm bạc cười nói:

– Lời nói của Can đương gia tuy không hợp pháp, hợp lý. Nhưng lại rất hợp

tình, ta tặng năm lượng bạc xin vui lòng nhận cho.

Can Cấu Vu tức khắc đổi thành gương mặt vui, không chờ Kim Tiểu Sơn mở miệng hẳn đã nhận lấy bạc, ôm quyền nói:

– Đa tạ các vị, ngày sau gặp lại!

Can Cấu Vu lui người, khoát tay, cao giọng nói:

– Nhường đường!

Mười mấy tên thổ phỉ tức khắc thoái lui ra sau lưng Can Cấu Vu. Từng tên hầm hừ nhìn Kim Tiểu Sơn biểu lộ chúng chưa cam tâm nhận kết cục như vậy.

Bốn người Kim Tiểu Sơn vội vã đi qua Ngũ Lão phong.

Đồng ngũ gia cứ mãi không ngừng ca ngợi Kim Tiểu Sơn, khiến Kim Tiểu Sơn cảm thấy mình được thổi phồng như tiên trên trời.

Lại một ngày qua đi. Gió thu thổi nhẹ nhẹ, bọn bốn người Đồng ngũ gia đã đi vào phủ thành Thượng Xuyên. Đi vào không xa đúng lúc gặp nhiều người đang tụ tập bên ngoài phủ nha xem náo nhiệt.

Bọn bốn người Kim Tiểu Sơn cũng chen vào, bọn họ cũng muốn vào trong nha phủ để làm chứng, vì phu thê Âu Dương Lượng đang bị nhốt trong đó. Không ngờ đã có người lên tiếng nói:

– Trưa hôm nay sẽ giết người!

Đồng ngũ gia vừa nghe vội hỏi người đó:

– Giết người nào?

Người đó đáp:

– Vốn hai người là đôi phu thê, nay không biết tại sao tha người nữ ra, trưa nay chỉ giết một nam nhân.

Đồng ngũ gia vừa nghe trong lòng đã biết vợ chồng Âu Dương Lượng. Một người sẽ được tha, chỉ giết một người nam. Lòng thoáng nghĩ, lão lập tức đứng trước cửa nha môn kêu lớn lên:

– Oan uổng!

Trong phủ nha vốn đứng sẵn nhiều bổ khoái, tai vừa nghe đã xông ra bốn tên, thoáng chốc đã kéo Đồng ngũ gia vào nha đường.

Lúc này Kim Tiểu Sơn cùng Đồng Đại Niên, Đồng Bắc Đầu cũng đi vào.

Đại đường tri phủ rộng lớn, Kim Tiểu Sơn đưa mắt nhìn xung quanh. Không ngờ Cao bổ đầu đứng bên cạnh công án đã gấp bước đến kéo tay Kim Tiểu Sơn nói:

– Kim huynh đệ, tại sao giờ này mới tới, lão gia đã kết án lâu rồi!

Kim Tiểu Sơn nhìn thấy chính là Cao bổ đầu, bất giác cười nói:

– Người làm chứng mới đến, tang vật còn chờ lãnh. Tại sao sớm kết án như

vậy.

Cao bổ đầu đưa tay chỉ vào ba người Đồng ngũ gia, hỏi:

– Bọn họ là người làm chứng?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Làm người làm chứng cũng là người bị hại.

Cao bổ đầu vội đi đến trước mặt tri phủ đại nhân, thì thào vào tai tri phủ một lát, chỉ thấy tri phủ đó hét lớn:

– Đến đúng lúc lắm!

Tên thư lại bên cạnh cũng nói:

– Nơi đây sắp tuyên bố kết án, cát vàng, ngân phiếu, tuần mã đều xung công quỹ. Kẻ phải giết sắp đem ra pháp trường. Bọn mi đến quả thật đúng lúc.

Bốn người Đồng ngũ gia quỳ trước mặt. Tri phủ trong lòng giận dữ, nhìn bọn Đồng ngũ gia hét lớn:

– Bọn mi đã đến công đường của bốn đại nhân, mỗi tên chịu đòn bốn mươi trượng rồi hãy nói.

Lão võ bàn vang dội hét:

– Người đâu, đánh mỗi tên bốn mươi trượng cho ta!

Kim Tiểu Sơn đã nghe Thủy đại thúc nói qua nha môn phủ Thượng Xuyên này là một địa ngục đối với dân đen. Vừa nghĩ đến lời của Thủy đại thúc, Kim Tiểu Sơn đứng bật dậy, cao giọng nói:

– Chờ đã, thảo dân có việc muốn bẩm!

Tri phủ đại nhân mắt giận trừng trừng nói:

– Việc gì cũng nhận bốn mươi trượng rồi hãy nói!

Kim Tiểu Sơn phản kháng nói:

– Thảo dân đến đây để lãnh tiền thưởng, ngài lại không hỏi rõ trắng đen, trước tiên muốn xử lý ta. Thôi được, tiền thưởng ngài cứ giữ lấy, ta không cần!

Cao bổ đầu vội bước lên phía trước, nói:

– Đại nhân, người này chính là người bắt cướp ở Ngũ Lão phong. Hắn là người cùng nhà với lão nhân gia họ Thủy.

Tri phủ ngạc nhiên nói với Cao bổ đầu:

– Tại sao không nói sớm, cơ hồ đánh lầm người tốt.

Kim Tiểu Sơn chỉ vào bọn Đồng ngũ gia đang ngồi trên mặt đất nói:

– Ba người này cũng là người tốt, lại bị đôi phu thê kia giết sáu mạng người, cướp đi cát vàng. Giờ nghe nói giặc cướp đã bị bắt, đến đây lãnh về cát vàng của họ.

Tri phủ miễn cưỡng nói:

– Mi đã nói như vậy thì bốn mươi trượng không cần đánh nữa!

Đồng ngũ gia vội dập đầu đa tạ, tri phủ đại nhân hai tay chống lên bàn, nhìn xuống nói:

– Nguyên cáo đã có người đến phủ nha, vụ án của nhà họ Thái ở Bắc thành đã kết thúc rồi. Bốn phủ thông báo với bọn mi hung thủ án đó chỉ một mình Âu Dương Lượng làm ra. Đến giờ sẽ kéo hẩn đi chém đầu. Còn cát vàng của bọn mi bị cướp, thì ở đây đương nhiên trả lại. Việc bắt cướp ở Ngũ Lão phong, bốn phủ sẽ thưởng hai mươi lượng bạc, lấy đó để khích lệ.

Kim Tiểu Sơn vội thi lễ nói:

– Hồi bẩm đại nhân, nữ nhân đó cũng là hung thủ, tại sao tha cho ả, đại nhân minh xét.

Tri phủ vỗ bàn hét lớn:

– Tất cả tội lỗi đều do một mình Âu Dương Lượng chồng ả gánh vác. Ngay cả người của nhà họ Thái ở bên thành, cũng không có ai ra mặt chỉ ả là cường đạo. Mi dựa vào đâu nói ả làm ác? Có phải chính mắt mi thấy ả hành hung không?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, bất giác ngẩn người, vì chàng chưa từng thấy Phương Tiểu Ngọc hành hung giết người. Tự mình chỉ có thể khẳng định ả là hung thủ mà thôi. Cho dù ngay cả Phương Tiểu Ngọc cũng đã thừa nhận ả là hung thủ. Nhưng trên công đường cần phải nêu ra chứng cứ. Không có chứng cứ, không ai làm gì được Phương Tiểu Ngọc. Hơn nữa, Âu Dương Lượng một vai gánh hết mấy đại tội, vì hẩn đã mất đi sự tôn nghiêm của phái nam, sống không bằng chết, chi bằng nhận tội hết cho vợ mình.

Suy nghĩ đến đây, bất giác Kim Tiểu Sơn đứng sững người giữa công đường. Ngay cả tiếp nhận tiền thưởng hai mươi lượng thế nào chàng cũng không biết.

Khi Đồng ngũ gia kéo người chàng một cái, chàng mới sức tỉnh. Lúc sắp đi, chàng lại to gan ôm quyền nói với tri phủ đại nhân rằng:

– Thiên hạ nếu không có dân làm sao có quan. Quan không yêu dân, không thể sống bền. Kim Tiểu Sơn bẩm báo với đại nhân, Ngũ Lão phong giờ lại có thêm một bọn cướp, xem đại nhân làm cách nào đuổi bọn cướp đi.

Tri phủ đại nhân chỉ Cao bổ đầu hỏi:

– Mấy hôm trước không phải mi đã nói phía Ngũ Lão phong không còn giặc cướp rồi sao? Tại sao mới mấy ngày lại có nữa?

Cao bổ đầu vội thi lễ nói:

– Thực hôm đó, thuộc hạ ở Ngũ Lão phong không thấy cướp. Có thể chúng mới tụ tập nữa không chừng.

Cao bổ đầu bước đến Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Là mi đích thân nhìn thấy?

Gật đầu, Kim Tiểu Sơn nói:

– Chẳng những đích thân nhìn thấy mà tại hạ còn giết bốn tên ở hiện trường. Không tin ngài cứ hỏi ba người họ sẽ rõ.

Đồng ngũ gia ba người đều gật đầu.

Bọn bốn người Kim Tiểu Sơn ra khỏi nha môn phủ Thượng Xuyên. Bọn họ kéo đến một tửu điểm. Đồng ngũ gia nâng chén mời Kim Tiểu Sơn nói:

– Một điểm son trên công đường là một giọt máu của dân đen. Người ta nói tức chết không kiện tụng, đánh chết không làm sai nha. Câu này quả thực không sai. Vốn muốn biết làm cách nào phu thê ả mưu hại đường huynh Đồng Kim Nguyên của ta. Thấy tri phủ như vậy ta cũng không muốn hỏi gì.

Ngày hôm đó Đồng ngũ gia đem toàn bộ cát vàng lãnh về và cát vàng mang theo đến một tiệm vàng đổi thành ngân phiếu.

Còn Kim Tiểu Sơn đem toa thuốc mà Biển Hòa cho Thủy đại thúc, đến tiệm thuốc lớn mua thành một bao vác trên lưng.

Bốn người ai nấy mang đồ của mình, lập tức trở về thôn Lão Kim Khoáng.

Ngày đầu, tâm tình của bốn người đều rất vui vẻ. Vì bốn người họ đều đã thu được những gì họ muốn, nên bước chân của họ đi rất thoải mái nhẹ nhàng.

Ngày hôm sau, khi qua Ngũ Lão phong, họ không khỏi có chút khẩn trương.

Đồng ngũ gia thấp giọng hỏi Kim Tiểu Sơn:

– Kim huynh đệ, theo huynh đệ bọn thổ phỉ đó lại có thể ngăn đường bọn ta không?

Kim Tiểu Sơn lại trầm ngâm nói:

– Theo ta thấy, chúng không thể đến, vì lần trước không phải nói rõ ràng rồi sao?

Đồng ngũ gia nói:

– Nhưng phải cẩn thận hơn mới được!

Kim Tiểu Sơn còn đang mỉm cười. Đột nhiên thấy sơn lộ xen rừng núi trước mặt, có hai người bước lại gần. Chàng bắc giác kinh ngạc thầm hỏi: “Sao nhanh như vậy? Hai người nọ dù thế nào cũng không nên kết bết với nhau”. Kim Tiểu Sơn quả thật quá kinh ngạc.

o O o